

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců Mgr. Gabriely Bašné a Mgr. Milana Taubera v právní věci žalobce: **M. F.**, proti žalovanému: **Česká televize**, IČ 00027383, se sídlem Praha 4, Na hřebenech II 1132/4, o žalobě proti rozhodnutí generálního ředitele České televize ze dne 5. listopadu 2013,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí generálního ředitele České televize ze dne 5. listopadu 2013 se **z r u š u j e** a věc se v r a c í žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 3.000 Kč, do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal přezkoumání rozhodnutí uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku, kterým generální ředitel České televize (dále jen „žalovaná“) k odvolání žalobce změnil rozhodnutí České televize (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 2. 10. 2013, jímž byla částečně odmítnuta žádost žalobce dle § 15 odst. 1 ve spojení s § 9 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím ve znění rozhodném (dále jen „informační zákon“), neboť žalobci neposkytl jím požadovaná kompletní data, která sloužila jako podklad k prezentaci <http://img.ct24.cz/multimedia/documents/51/5022/502195.pdf> a ani přílohu č. 1 smlouvy uzavřenou mezi Českou televizí a agenturou TNS Aisa s.r.o. Žalovaný výše uvedené rozhodnutí změnil tak, že výrokem I. část odvoláním napadeného rozhodnutí, kterým bylo odmítnuto poskytnutí přílohy č. 1 smlouvy mezi TNS Aisa s.r.o. a Českou televizí zrušil a věc vrátil k novému projednání; dále výrokem II. ve zbytku odvoláním napadené rozhodnutí potvrdil.

Žalobce v žalobě namítal nesprávné právní posouzení jím požadované informace jako obchodního tajemství. Rovněž tak nesouhlasil se způsobem vypořádání odvolacích námitek směřujících právě proti právnímu posouzení jím požadované informace.

Uvedl, že obchodním tajemstvím jsou toliko skutečnosti obchodní, výrobní a technické povahy. Oproti tomu výsledky volebního průzkumu, tj. odpovědi osob na příslušné otázky, jež byly připraveny pro médium veřejné služby, nejsou obchodním tajemstvím. Poukázal na to, že část informací o metodách sběru dat již byla zveřejněna. Dovedl tak, že na straně žalovaného neleží žádná překážka ke zveřejnění tzv. surových dat, bez osobních údajů, určených pouze ke statistickým účelům. Poukázal na to, že z titulu člena statutárního orgánu České pirátské strany má k dispozici smlouvu i její přílohu č. 1. Zjistil tak, že za obchodní tajemství byla označena pouze tzv. vyčištěná data, nikoli data před zpracováním dle čl. IX odst. 3 smlouvy.

Podotkl, že pokud se žalovaný domníval, že mezi požadovanými informacemi jsou i informace obsahující obchodní tajemství, měl jednotlivé údaje typově rozčlenit jednak na skupinu údajů, které samy o sobě nejsou obchodním tajemstvím, a dále na skupinu údajů, které znaky obchodního tajemství obsahují a u nich zvážit, zdali se vždy jedná o chráněné údaje, jež nelze poskytnout.

Konstatoval, že požadované informace jsou pro něj podstatné, jelikož na jejich základě došlo k vyřazení jeho politické strany z předvolebních debat vysílaných správním orgánem I. stupně.

Žalobce jednak navrhl soudu, aby žalobou napadená rozhodnutí zrušil a rovněž tak, aby byla žalované uložena povinnost poskytnout žalobci požadovaná podkladová data pro volební průzkumy do patnácti dnů od právní moci rozsudku.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě s podanou žalobou nesouhlasil. Vysvětlil, že data z předvolebních průzkumů společnosti TNS AISA s.r.o. byla součástí celostátního trackingu volebních preferencí a voličských nálad pro potřeby zpravodajských a politicko-publicistických pořadů. Odmítl, že by požadovaná data sloužila jako klíč pro zvaní hostů do předvolebních krajských debat. Vysvětlil, že ke stanovení účasti politických subjektů v předvolebních debatách sloužily výzkumy agentur STEM/MARK a Median.

Zdůraznil, že se odvolacími námitkami v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí pečlivě zabýval; potenciální hodnota dat byla rovněž náležitě přezkoumána. Právní závěr posouzení požadovaných dat jako obchodní tajemství nebyl učiněn toliko na základě oznámení společnosti TNS AISA s.r.o., nýbrž žalovaný sám vážil, zdali data naplňují všechny náležitosti obchodního tajemství dle § 17 zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník ve znění rozhodném (dále jen „ObchZ“). Konstatoval, že požadovaná data mají i v současnosti potenciální, konkurenčně významnou hodnotu, neboť by mohla být zneužita pro vytváření dalších zpráv a analýz, za účelem produkování zisku konkurenčních agentur, ačkoli se tyto agentury na získávání dat nikterak finančně nepodílely. Hodnota dat přetrvává, jelikož konkurenční agentury by je mohly využít například pro vytváření srovnávacích studií mezi minulými a příštími volbami do PSP ČR.

Poukázal na to, že žalobce zaměňuje výsledky volebního průzkumu s požadovanými daty. Odmítl tvrzení, že by považoval výsledky průzkumů za obchodní tajemství. Uvedl, že výsledky průzkumů prezentoval ve vysílání i na svých webových stránkách.

Nesouhlasil s námitkou žalobce, že data, jež byla podkladem pro zpracování výsledků, byla pouhými skutečnými odpověďmi na otázky. Vysvětlil, že podkladem pro vytvoření prezentace byla tzv. vyčištěná data z 0. vlny předvolebního průzkumu společnosti TNS AISA, s.r.o. Vyčištěnými daty se rozumí data, která byla podrobena všem kontrolám, a to logickým i jiným (např. na délku rozhovoru, na to zda byl rozhovor skutečně proveden, atp.). Proměnné ve vyčištěných datech jsou již jednoznačně definovány, stejně tak všechny hodnoty, kterých nabývají, a obsahují i vážící proměnnou. Vyčištěná data byla také převedena do formátu, který umožnil jejich okamžité použití a realizaci veškerých analýz. Čištění dat prováděla TNS AISA, s.r.o. a sekundární čištění, tj. kontrolu, provedli zástupci žalované.

Oproti tomu tzv. surová data představují datovou matici, která ještě nebyla podrobena žádným kontrolám, jednotlivé proměnné a hodnoty, kterých nabývají, nejsou definovány. Bez znalosti širších souvislostí nelze na surových datech provádět jakékoli analýzy, neboť jsou pouze změtí nic neříkajících čísel. Surová data uchovává agentura TNS AISA s.r.o. a žalovaná jimi nedisponuje, měla však možnost do nich nahlížet.

Tedy žalobce, který v žádosti požadoval poskytnutí kompletních dat sloužících jako podklad k dotčené prezentaci, domáhal se tak vyčištěných dat. Ze surových dat by totiž nebylo možné prezentaci vytvořit. Žalobcem požadovaná vyčištěná data jsou výsledkem činnosti agentury TNS AISA s.r.o.

Odmítl námitku žalobce, že v případě označení požadovaných dat za obchodní tajemství by výsledky dat byly neověřitelné. Uvedl, že data již přezkumem prošla v rámci přezkumu platnosti říjnových voleb do PSP ČR, kdy tento přezkum byl iniciován právě žalobcem. Žalovaný totiž Nejvyššímu správnímu soudu ve věci vedené pod sp. zn. Vol 142/2013 předložil na výzvu veškeré materiály, týkající se předvolebního vysílání, včetně smluv s agenturami provádějícími pro ni předvolební průzkumy a dat z předvolebních průzkumů. Dále uvedl, že v zájmu transparentnosti předvolebního vysílání žalovaný částečně zveřejnil na svých internetových stránkách metodiku sběru dat, neboť tomu nebránila žádná překážka. Setrval na názoru, že data, jež byla v souladu se zveřejněnou metodikou získána, představují obchodní tajemství, tudíž data jako celek nemohla být zveřejněna. Vysvětlil, že data jsou získávána na základě jednotné metodiky, jsou zapisována a uchovávána stejným způsobem a jejich hodnota spočívá mimo jiné v komplexnosti, jež umožňuje následné vytváření analýz a zpráv.

Shrnu, že požadovaná data nejsou autorským dílem podle zákona č. 101/2000 Sb., autorský zákon, ve znění rozhodném. Nesouhlasil s tím, že čl. V. odst. 11, 13 smlouvy jej opravňuje ke zveřejnění obchodního tajemství agentury TNS AISA s.r.o. Právo poskytovat výsledky předvolebního průzkumu k využití třetím osobám podléhá omezení čl. IX. odst. 3 smlouvy, kde agentura vyčištěná data označila za obchodní tajemství. Uvedl, že veškeré relevantní informace týkající se předvolebních průzkumů před volbami do PSP ČR byly

veřejnosti s dostatečným předstihem zprostředkovány, v člancích, webových stránkách, prezentacemi, tiskovými konferencemi a zprávami.

Žalovaný navrhl soudu, aby žalobu zamítl.

Ze správního spisu soud zjistil následující pro rozhodnutí ve věci podstatné skutečnosti:

Dne 9. 9. 2013 žalobce požádal žalovaného o kompletní data, která sloužila jako podklad k této prezentaci: <http://img.ct24.cz/multimedia/documents/51/5022/502195.pdf> (dále též „předmětná prezentace či „předvolební prezentace“) a o všechny smlouvy mezi Českou televizí a agenturou TNS Aisa s.r.o. Předmětná prezentace byla vypracovaná pro volby do PSP ČR pod názvem - Závěrečná zpráva z výzkumu veřejného mínění realizovaného výhradně pro ČT z období sběru dat od 2. 9. 2013 do 5. 9. 2013, jejímž realizátorem byla TNS Aisa s.r.o. Součástí prezentace byly články o organizaci jejího výzkumu a výsledky dotazování na ochotu účastnit se voleb či volební preference respondentů.

Dne 2. 10. 2013 správní orgán I. stupně pod č.j. LP 289/2013 rozhodl tak, že žalobcovu žádost částečně odmítl, jelikož žalobci neposkytl kompletní data, která sloužila jako podklad k předmětné prezentaci, ani přílohu č. 1 smlouvy mezi Českou televizí a agenturou TNS Aisa s.r.o. V odůvodnění rozhodnutí bylo uvedeno, že kompletní data z průzkumu veřejného mínění naplňují veškeré znaky obchodního tajemství, jelikož se jedná o informace obchodní a provozní povahy související s TNS Aisa s.r.o.; data mají i potenciální materiální hodnotu, neboť jsou sekundárně komerčně využitelná; zveřejnění dat před konáním voleb by narušilo tržní prostředí, když provedení průzkumu je službou, kterou nabízejí průzkumové agentury za úplatu. Poukázal na to, že vynaložil veřejné prostředky na získání požadovaných dat, přičemž jejich zveřejněním by data získaly třetí osoby, které by je mohly využít pro své podnikání. Upozornil, že vždy po třech letech od voleb data uvolňuje. V kompletní podobě je předává Českému sociálně vědnímu datovému archivu sociologického ústavu Akademie věd ČR. Zdůraznil, že požadovaná data nebyla určena ke zveřejnění, nebyla součástí vysílání, byla použita toliko jako podklad pro vytvoření vysílání. TNS Aisa s.r.o. data předala správnímu orgánu I. stupně za účelem provedení kontroly nad vytvářením díla. Podkladová data nejsou v obchodních kruzích běžně dostupná a TNS Aisa s.r.o. data za obchodní tajemství výslovně označila a přiměřeným způsobem zajišťuje jejich utajení. Ke shodnému závěru dospěl i ohledně přílohy č. 1 smlouvy o provedení průzkumu, neboť obsahuje specifikaci díla, tj. průzkumu veřejného mínění, čímž představuje návod, jak má být průzkum prováděn. Návod je jedinečnou kombinací faktorů a jeho zveřejnění by mohlo TNS Aisa s.r.o. poškodit.

Ze smlouvy o dílo č. 1056704/266 o provedení výzkumu ze dne 20. 9. 2013 uzavřené mezi ČT a TNS Aisa s.r.o. vyplývá, že se TNS Aisa s.r.o. zavázala dodat předvolební sociologické výzkumy před volbami do PSP ČR vymezené přílohou č. 1; dílo bude prováděno dle specifikace předmětu smlouvy v příloze č. 1 a za podmínek uvedených ve smlouvě (dle čl. II. smlouvy). Čl. V. bod 16. smlouvy zakázal správnímu orgánu I. stupně poskytnout předmět smlouvy, byť částečně, třetí osobě, a užít jej pro vlastní potřebu bez písemného svolení TNS Aisa s.r.o. V čl. IX. bod 3. smlouvy TNS Aisa s.r.o.

označila vyčištěná data za obchodní tajemství, která nesmí být bez svolení TNS Aisa s.r.o. uveřejněna a ČT se zavázala vyčištěná data chránit přiměřeným způsobem a bez svolení dodavatele je nezveřejnit. Nedílnou součástí smlouvy byly i tři přílohy, kdy příloha č. 1 obsahovala specifikaci díla.

O odvolání žalobce ze dne 21. 10. 2013, v němž argumentoval obdobně jako v žalobě, rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím. Rozhodnutí bylo odůvodněno tak, že požadovaná data, tj. kompletní vstupní data, byla vytvořena TNS Aisa s.r.o. Tato společnost za 20 let působení na českém trhu marketingových výzkumů nashromáždila zkušenosti, které využívá v konkurenčním boji s ostatními výzkumnými agenturami. Data používající se k vytvoření analýz a statistik jsou pouze podkladem ke zpracování výsledného produktu. Správnímu orgánu I. stupně byla předmětná data, tj. soubor vstupních dat, předána jen za účelem kontroly nad vytvořením konečné zprávy. Předmětná data tak jsou výsledkem činnosti TNS Aisa s.r.o., tudíž jsou výsledkem její činnosti a zároveň vypovídají o její činnosti. Dále by se TNS Aisa s.r.o. poskytnutím dat žalobci a následným zveřejněním na webových stránkách správního orgánu I. stupně dostala do konkurenční nevýhody, neboť by výsledky její činnosti zdarma využívaly třetí subjekty bez jakékoli kompenzace. Taktéž by byla narušena exkluzivita dat pro správní orgán I. stupně. Zdůraznil, že provedení průzkumu představuje službu, kterou výzkumné agentury poskytují za úplatu, když sběr vstupních dat je finančně, technicky a organizačně náročnou činností, jejíž hodnota se promítá do úplaty. Odmítl námitku žalobce, že správní orgán I. stupně odepřel některým politickým subjektům vystoupení v televizních debatách, čímž měl zasáhnout do rovné soutěže politických stran. Uvedl, že veškeré kandidující subjekty dostaly ve vysílání přiměřený prostor, odpovídající jejich politickému a společenskému významu v souladu s právními předpisy, judikaturou soudů i předem zveřejněnými pravidly předvolebního a volebního vysílání. Závěrem zdůraznil, že nemá zájem utajovat informace před veřejností, ale je povinen chránit zájmy své i třetích osob, včetně obchodního tajemství. Za situace, kdy by se třetí subjekty v režimu informačního zákona bezplatně dostaly k datům, za které správní orgán I. stupně vynaložil veřejné prostředky, došlo by ke značnému znevýhodnění postavení správního orgánu I. stupně a zároveň by se jednalo o neúčelné plýtvání veřejnými prostředky. Navíc správní orgán I. stupně poté, kdy již nehrozí výše uvedené nebezpečí zneužití dat, data uvolňuje pro vědecké účely. Vysvětlil, že ohledně přílohy č. 1 smlouvy dospěl k odlišnému názoru než správní orgán I. stupně, jelikož její převážná část již byla zveřejněna v rámci prezentace předvolebních průzkumů veřejnosti a tiskových zpráv, tudíž příloha pozbyla znak utajení a nejedná se o obchodní tajemství.

V neveřejné části správního spisu bylo založeno sedm listin, které obsahovaly soubory čísel bez bližšího odůvodnění či vysvětlujících poznámek; a smlouva o dílo č. 1056704/266 o provedení výzkumu uzavřenou mezi žalovaným a TNS Aisa s.r.o. s veškerými přílohami.

Žalobce v žalobě k prokázání svého tvrzení o neoprávněném utajování dokumentů ze strany správních orgánů navrhoval, aby soud od žalovaného vyžádal *všechny obdobné smlouvy a data*. Soud důkazní návrh žalobce posoudil jednak jako natolik neurčitě formulovaný, že by jej ani nebylo možné provést; dále jej zhodnotil jako zcela nadbytečný důkazní návrh, neboť předmětem soudního přezkumu je pouze oprávněnost odmítnutí

poskytnutí konkrétních, žalobcem v dané věci výslovně požadovaných, kompletních dat, která sloužila jako podklad ke konkrétní předvolební prezentaci a nikoli dat získaných na základě jiných smluv.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě rovněž navrhl doplnit dokazování, a to výpovědí Mgr. M. H., vedoucího veřejných zakázek a Mgr. R. T., vedoucí výzkumu programu a auditora k prokázání tvrzení, že požadovaná data jsou obchodním tajemstvím TNS Aisa, s.r.o. Soud tento důkazní návrh shledal zcela nadbytečným, jelikož předmětné posouzení dat správními orgány se promítlo do žalobou napadených rozhodnutí, a ta jsou předmětem soudního přezkumu v dané věci. Dále žalovaný doložil soudu výzvu Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2013, č.j. Vol 142/2013 – 27, v níž po žalovaném požadoval předložení veškerých podkladů, a to předvolební průzkumy, data zdrojového průzkumu veřejného mínění atp., z nichž bylo vycházeno při výběru stran a hnutí do převolebních debat, zejména pak do závěrečné tzv. superdebaty dne 24. 10. 2013; přílohu ke svému stanovisku na výzvu Nejvyššího správního soudu – seznam podkladových materiálů, v jejichž rámci bylo předloženo DVD s názvem „Datové soubory z krajských předvolebních výzkumů - Závěrečné zprávy z krajských předvolebních výzkumů STENMARK a MEDIAN, složka ČT Závěrečné zprávy, obsahující Zprávy z předvolebního výzkumu veřejného mínění, volební potenciál stran a vnímání vybraných problémů ze všech krajů a složku Souhrn podkladů pro výběr hostů v předvolebním vysílání. Rovněž tak byla soudu předložena Pravidla předvolebního a volebního vysílání ČT v souvislosti s volbami do Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR, které se konají ve dnech 25. a 26. října 2013. Pravidla byla podepsána generálním ředitelem dne 17. 9. 2013 a účinná byla ode dne 18. 9. 2013, přičemž z jejich části II. - Pravidel pro zveřejňování výsledků předvolebních průzkumů v ČT ve vysílání zpravodajských a politicko-publicistických pořadů vyplývá, že pro potřeby zpravodajských a politicko-publicistických pořadů bude ČT realizovat tracking volebních preferencí a tzv. voličských nálad, kdy celostátní průzkum bude realizovat TNS Aisa s.r.o.; v části III. Pravidel byla upravena Pravidla pro zvaní hostů do pořadů vysílaných v předvolebním období. Z internetového článku Průzkum pro ČR: Volby by vyhrála ČSSD, ve sněmovně by usedlo osm stran ze dne 9. 9. 2013, uveřejněném na webových stránkách ČT, soud zjistil, že v rámci jeho textu byl odkaz na Exkluzivní průzkum volebních preferencí pro ČT, po jehož rozkliknutí bylo možno si stáhnout Závěrečnou zprávu z výzkumu veřejného mínění realizovaného výhradně pro ČT z období sběru dat od 2. 9. 2013 do 5. 9. 2013, jehož realizátorem byla TNS Aisa s.r.o. Žalovaný soudu k důkazu předložil i tiskovou zprávu ze dne 12. 9. 2013 uveřejněnou na webových stránkách ČT, kdy pod tímto článkem byly uloženy jednotlivé přílohy, mezi nimiž byla i Prezentace Předvolební sociologické průzkumy ČT. Součástí této přílohy byl výzkum preferencí stran/kandidátů před volbami; v dalších přílohách např. Volební potenciál, byly uvedeny konkrétní otázky, kladené respondentům při provádění předmětného průzkumu.

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), jelikož účastníci s tímto rozhodnutím souhlasili.

Na základě podané žaloby přezkoumal Městský soud v Praze napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s.ř.s.).

Žaloba je důvodná.

Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle § 9 odst. 1 informační zákon pokud je požadovaná informace obchodním tajemstvím, povinný subjekt ji neposkytne.

Podle § 9 odst. 2 informační zákon při poskytování informace, která se týká používání veřejných prostředků, se nepovažuje poskytnutí informace o rozsahu a příjemci těchto prostředků za porušení obchodního tajemství.

Podle § 17 obchodního zákoníku předmětem práv náležejících k podniku je i obchodní tajemství. Obchodní tajemství tvoří veškeré skutečnosti obchodní, výrobní či technické povahy související s podnikem, které mají skutečnou nebo alespoň potenciální materiální či nemateriální hodnotu, nejsou v příslušných obchodních kruzích běžně dostupné, mají být podle vůle podnikatele utajeny a podnikatel odpovídajícím způsobem jejich utajení zajišťuje.

V dané věci žalobce požadoval po žalovaném kompletní data, která sloužila jako podklad k předvolební prezentaci a všechny smlouvy mezi Českou televizí a agenturou TNS Aisa s.r.o. Předmětem daného soudního řízení je toliko žalobcův požadavek na kompletní data, sloužící jako podklad k předmětné prezentaci, jelikož žalobci v mezidobí byla poskytnuta smlouva mezi ČT a TNS Aisa s.r.o. a ohledně sporné přílohy č. 1 ke smlouvě bylo vedeno jiné správní řízení.

Zásadní žalobní námitkou bylo nesprávné právní posouzení žalobcem požadované informace, tj. jeho požadavku na poskytnutí kompletních dat, která sloužila jako podklad k předvolební prezentaci, jako obchodní tajemství TNS Aisa s.r.o. dle § 9 informačního zákona.

Soud v této souvislosti poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2016, č.j. 9 As 280/2016 – 50, v němž se Nejvyšší správní soud k problematice označení požadované informace za obchodní tajemství vyslovil následovně: „[14] V projednávané věci je sporné, zda žalobcem požadované informace představují obchodní tajemství. Podle § 9 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím platí, že je-li požadovaná informace obchodním tajemstvím, povinný subjekt ji neposkytne. Obchodní tajemství představuje právně kvalifikovanou výjimku z práva na informace a svobodného přístupu k nim. Co je materiálně obchodním tajemstvím, nejlépe vymezoval § 17 obchodního zákoníku, podle kterého obchodní tajemství tvoří veškeré skutečnosti obchodní, výrobní či technické povahy související s podnikem, které mají skutečnou nebo alespoň potenciální materiální či nemateriální hodnotu, nejsou v příslušných obchodních kruzích běžně dostupné, mají být podle vůle podnikatele utajeny a podnikatel odpovídajícím způsobem jejich utajení zajišťuje. K odmítnutí poskytnutí informace nepostačuje pouhé konstatování názoru povinné osoby na povahu informace jako obchodního tajemství, bez toho aniž by byla existence obchodního tajemství posouzena *de iure*, to znamená, zda je požadovaná informace skutečně obchodním tajemstvím ve svých znacích dle § 17 obchodního zákoníku (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2014, č. j. 9 As 180/2014 – 37).“

Taktéž soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2014, č.j. 9 As 180/2014 – 37, v němž Nejvyšší správní soud posuzoval oprávněnost odmítnutí poskytnutí informace pro označení forenzního auditu za obchodní tajemství, přičemž zdůraznil nezbytnost řádného odůvodnění neposkytnutí informace: „[29] K odmítnutí poskytnutí informace nepostačuje pouhé konstatování názoru povinné osoby na povahu informace jako obchodního tajemství, bez toho aniž by byla existence obchodního tajemství posouzena *de iure*, to znamená, zda je požadovaná informace skutečně obchodním tajemstvím ve svých znacích dle § 17 obchodního zákoníku, a zda je takto označena.

[30] Odmítnutí žádosti z důvodu obchodního tajemství, musí být v rozhodnutí povinného subjektu ve smyslu příslušných zákonných ustanovení náležitě odůvodněno. Zohlednění jiných skutečností, jako jsou důsledky zveřejnění informace z hlediska vynaložených nákladů na forenzní prověrku a možného rizika náhrady škod nemá oporu v zákoně o svobodném přístupu k informacím ani v definici obchodního tajemství dle dříve platného obchodního zákoníku. Uvedená hlediska stěžovatele nekvalifikují obchodní tajemství v jeho pojmovém vymezení, nýbrž jsou tvrzenými důsledky, které však mohou nastat jen v případě porušení obchodního tajemství.

[31] Jaké konkrétní informace byly v daném případě obchodním tajemstvím, nebylo druhově ani typově vymezeno. Námitky stěžovatele o důsledcích zveřejnění informací jsou v této souvislosti předčasné a irelevantní.

[32] V souzené věci jsou rozhodnutí orgánů stěžovatele ve věci neposkytnutí kopie forenzního auditu z hlediska § 9 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím zcela jednoznačně postavena na pouhém konstatování existence obchodního tajemství, nikoliv na úvaze, kterou bylo třeba vyvodit z obsahu forenzního auditu, jehož obsah rámcově zmiňuje i dopis stěžovatele ze dne 31. 7. 2013 o odmítnutí informace. Odmítnutí informací nevychází z náležitého posouzení a odůvodnění, v jakých údajích a skutečnostech kontrolované činnosti spatřuje stěžovatel naplnění jednotlivých, výše zmíněných znaků obchodního tajemství a jak jsou tyto informace tím, kdo vykonává právo k obchodnímu tajemství za obchodní tajemství označeny. To tím spíše, že stěžovatel v odmítnutí žádosti i ve svých rozhodnutích uvádí, že jde o obchodní tajemství s právem na toto tajemství nejen stěžovatele, ale i zpracovatele forenzního auditu a dalších, blíže neuvedených subjektů.

[33] Stěžovatel náležitě neodůvodnil, zda před podáním žádosti o informace označil tyto informace za obchodní tajemství a z jakých důvodů považuje za obchodní tajemství forenzní audit jako celek. Zpracovatel forenzního auditu ve svém dopise stěžovateli ze dne 16. 7. 2013 vyjádřil svůj nesouhlas s poskytnutím „jakékoliv“ zprávy, kterou předal stěžovateli, a to s odkazem na smluvní ujednání, podle něhož je zpracovatel vázán mlčenlivostí o skutečnostech, o kterých se dozví při zpracování forenzního auditu (tedy o skutečnostech v činnosti stěžovatele). Vyjádření tohoto nesouhlasu z hlediska jeho obsahu a smluvního ujednání stěžovatel nevypořádal v rámci všech náležitostí obchodního tajemství a nezabýval se ani tím, jak je toto vyjádření relevantní z hlediska zákona o svobodném přístupu k informacím. Z rozhodnutí stěžovatele také není zřejmé, zda jiné subjekty označily skutečnosti obsažené ve forenzním auditu za svá obchodní tajemství.“

Výše uvedené závěry Nejvyššího správního soudu lze aplikovat i v nyní projednávané věci. Soud tedy konstatuje, že správní orgány v přezkoumávaném řízení zásadně pochybily, když pouze v obecné rovině konstatovaly, že požadovaná data jsou souborem informací obchodní a provozní povahy související s činností TNS Aisa s.r.o.; nejsou běžně v obchodních kruzích dostupná; mají potenciální materiální hodnotu, neboť

je lze sekundárně využít; TNS Aisa s.r.o. je za obchodní tajemství označila a zajišťuje jejich utajení. V takovémto odůvodnění zcela absentuje druhové a typové vymezení konkrétních informací, resp. údajů, jež v tomto případě měly být obchodním tajemstvím. Rovněž tak nebylo odůvodněno, z jakého důvodu správní orgány považují za obchodní tajemství veškerá data získaná TNS Aisa s.r.o. jako celek. Přitom ze žalobou napadených rozhodnutí vyplývá, že si správní orgány byly vědomy rozdílnosti obsahu pojmu „kompletní data“, tj. souboru veškerých vstupních dat, a na druhé straně pojmu „tzv. vyčištěná data“, tj. finálních dat získaných zpracováním souboru vstupních dat, z nichž pak byla předvolební prezentace vytvořena. Přesto tyto pojmy v odůvodnění žalobou napadených rozhodnutí po právní stránce hodnotily jako celek, aniž by dostatečně určitým způsobem akcentovaly jejich rozdílnost. Zejména soud upozorňuje na čl. IX. bod 3. Smlouvy, v němž TNS Aisa s.r.o. označila za obchodní tajemství pouze tzv. vyčištěná data a nikoli žalobcem požadovaná kompletní data.

Pokud tedy správní orgány odmítly žalobci poskytnout kompletní data, jež byly tvořeny i údaji, které byly obchodním tajemstvím TNS Aisa s.r.o., měly se konkrétně zabývat jednotlivými položkami či údaji z nichž byly složeny a žalobci měly znepřístupnit pouze ty, u nichž by řádně a konkrétním způsobem odůvodnily naplnění důvodu pro jejich neposkytnutí.

Dále soud odkazuje na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, č.j. 8 As 55/2012-62, ve kterém se zabýval Nejvyšší správní soud otázkami účastenství dotčených osob ve správním řízení, jehož předmětem je žádost o poskytnutí informací, k čemuž uvedl následující: „[107] *Procedura poskytování informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím je postavena na zásadě, že poskytnutí informací na žádost je faktický úkon povinného subjektu, zatímco neposkytnutí informací děje se formou správního rozhodnutí, proti kterému je přípustné odvolání. Při poskytnutí informací postupuje povinný subjekt v podstatě výlučně podle zákona o svobodném přístupu k informacím, který obsahuje relativně ucelenou a komplexní procedurální úpravu odlišnou od správního řádu a který až na výjimky (ustanovení správního řádu o základních zásadách činnosti správních orgánů, ustanovení o ochraně před nečinností a § 178 správního řádu) použitelnost správního řádu vylučuje ve svém § 20 odst. 4 in fine.*

[108] Z toho mimo jiné plyne i okruh osob, s nimiž povinný subjekt při poskytování informace jedná - je jím především žadatel, což plyne vcelku jednoznačně z celé procesní úpravy poskytování informací, která obecně nepředpokládá, že by v ní figuroval kdokoli jiný než žadatel a povinný subjekt. Ostatní osoby, které by mohly být poskytnutím informace dotčeny (např. osoby, kterých se poskytnutá informace týká a jež by mohly být dotčeny ve svém právu na informační sebeurčení), mají práva plynoucí ze základních zásad činnosti správních orgánů. V daném kontextu se na ně tedy vztahuje především § 4 odst. 4 správního řádu, podle něhož „[s]právní orgán umožní dotčeným osobám uplatňovat jejich práva a oprávněné zájmy“. Z uvedeného ustanovení vyplývá především povinnost povinného subjektu informovat bez zbytečného prodlení tyto osoby, že hodlá poskytnout informace, které se jich mohou dotknout, a právo potenciálně dotčených osob se k tomu vyjádřit. Je pak na povinném subjektu, aby případné vyjádření takových osob reflektoval a vyvodil z něho eventuálně důsledky pro svůj další postup. Komunikace mezi povinným subjektem a dotýcnou osobou má probíhat tak, aby zásadně nebylo ohroženo vyřízení žádosti o poskytnutí informace v zákonem stanovených Unitách (§ 14 a § 15 zákona o svobodném přístupu k informacím).

[109] Poskytnutí informace by mohlo být podle okolností nezákonným zásahem povinného subjektu do práva toho, o němž se informace poskytuje, na informační sebeurčení (k tomuto pojmu viz např. nálezn Ústavního soudu ze dne 20. 11. 2002, sp. zn. I. ÚS 512/02, č. 143/2002 Sb. ÚS). Povinný subjekt jedná při poskytování informace jako správní orgán (v materiálním smyslu), neboť na základě kogentní normy veřejného práva vykonává svoji pravomoc tím, že žadateli poskytne informaci, kterou mu zákon ukládá poskytnout. Poskytne-li informaci, kterou mu zákon poskytnout neumožňuje, a zároveň takovéto poskytnutí bude představovat zásah do práv konkrétní osoby (viz zejm. poskytnutí informací v rozporu s § 8a, v rozsahu vybočujícím z rámce § 8b či v rozporu s § 9 nebo § 10 zákona o svobodném přístupu k informacím), může se dotčená osoba bránit zásahovou žalobou, neboť úkon povinného subjektu spočívající v poskytnutí informací nemá povahu „rozhodnutí“ ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., nýbrž „zásahu“ ve smyslu § 82 s. ř. s. (blíže k odlišení obou typů úkonů viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2010, čj. 7 Aps 3/2008-98, č. 2201/2011 Sb. NSS, body [16] - [21]).

[110] Pokud povinný subjekt žádosti o informaci zcela nebo zčásti nevyhoví, vydává o tom rozhodnutí o odmítnutí žádosti (§ 15 zákona o svobodném přístupu k informacím), proti kterému lze podat odvolání (§ 16 téhož zákona). Ze subsidiární použitelnosti správního řádu, jak je zakotvena v § 20 odst. 4 písm. a) a b) zákona o svobodném přístupu k informacím, plyne účastenství dalších osob, které by mohly být účastníky řízení podle § 27 odst. 2 správního řádu kvůli svému dotčení poskytnutím informace, v řízení o vydání rozhodnutí o neposkytnutí informace či v odvolacím řízení. Soudní ochrana je pak zajištěna zásadně řízením o žalobě proti rozhodnutím správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s., v němž může být dotčená osoba podle okolností žalobcem, anebo osobou zúčastněnou na řízení (§ 34 odst. 1 s. ř. s.).“ (srov. obdobně rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2014, č.j. 1 As 189/2014-50).

S ohledem na výše uvedenou judikaturu soud konstatuje, že žalovaný v přezkoumávaném správním řízení zásadně pochybil i tím, že TNS Aisa s.r.o. neuvědomil o tom, že předmětná žádost o poskytnutí informací, týkající se mimo jiné i jejího obchodního tajemství, byla žalobcem podána. Ze správního spisu nevyplývá, že by TNS Aisa s.r.o. byl dán prostor se k předmětné žádosti vyjádřit a žalovaný tuto skutečnost ani netvrdil. Soud dospěl k závěru, že výše uvedeným opomenutím se žalovaný dopustil podstatné vady řízení, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.

Soud zároveň upozorňuje na protichůdné vyjádření správních orgánů, které v žalobou napadených rozhodnutích uvedly. Správní orgány totiž v obou žalobou napadených rozhodnutích konstatovaly, že disponují kompletními vstupními daty, jelikož jim byla předána ze strany TNS Aisa s.r.o. za účelem kontroly výsledného průzkumu; přičemž ve vyjádření k žalobě žalovaný tvrdil, že vstupní, neboli tzv. surová data, k dispozici nemá.

K tvrzení žalovaného ve vyjádření k žalobě, že žalobcem požadovaná data byla přezkoumána Nejvyšším správním soudem ve věci sp. zn. Vol 142/2013 v rámci přezkumu platnosti říjnových voleb do PSP ČR soud dodává, že Nejvyšší správní soud sice konstatoval, že použitý postup a metodologická stránka výzkumu TNS Aisa s.r.o. byly standardní, nicméně se nikterak nezabýval otázkou označení vstupních dat průzkumu za

obchodní tajemství, což vyplývá z bodu [66] usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2013, č.j. Vol 142/2013 – 72.

Soud závěrem shrnuje, že výše uvedená vysoká míra obecnosti úvah správních orgánů při aplikaci informačního zákona v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí způsobila nepřezkoumatelnost odmítnutí poskytnutí informací pro nedostatek důvodů. Rovněž tak procesní vada řízení spočívající v neuvědomění TNS Aisa s.r.o. o žádosti a nedání jí prostoru k vyjádření, je důvodem pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. S přihlédnutím k tomuto závěru se soud již nemůže blíže vyjádřit k dalším žalobním námitkám žalobce.

Vzhledem k výše uvedeným právním závěrům o nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí soud nemohl přistoupit k aplikaci § 16 odst. 4 věta druhá informačního zákona. Jelikož pouze v situaci, kdy je správní rozhodnutí přezkoumatelné, si může soud učinit vlastní úsudek o jeho zákonnosti a v návaznosti na to posoudit splnění podmínek pro postup dle § 16 odst. 4 věta druhá informačního zákona (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2010, č.j. 1 As 8/2010 – 65). Soud tak postupoval podle § 78 odst. 1, 4 s.ř.s. a žalobou napadené rozhodnutí zrušil pro vady řízení a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci plný úspěch, proto má proti žalovanému právo na náhradu nákladů řízení o žalobě, jež sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3.000 Kč. Tuto náhradu je žalovaný povinen zaplatit žalobci do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí l z e podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 24. října 2017

JUDr. Eva P e c h o v á, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
S. K.